

РЕШЕНИЕ

№ 4265

гр. София, 29.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2448** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна Инфраструктура“ Областно пътно управление – С. /АПИ ОПУ- С./, чрез процесуален представител Г. Н., срещу Решение от 17.01.2020г., постановено по НАХД № 14406/2019г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 107-ми състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) №3/08.08.2019г., издадено от директора на Областно пътно управление – С., с което на [фирма] с[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ на основание чл.54, ал.1 вр. с чл.53, ал.1 ЗП в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл.26, ал.2, т.1 б. „б“ и „в“ от Закона за пътищата /ЗП/.

Касаторът счита обжалваното решение за незаконосъобразно и неправилно. Твърди, че неправилно СРС е приел, че са извършени процесуални нарушения – в АУАН и в НП. Излага аргументи, че от съдържанието на НП точно и ясно може да се установи кога, къде и в какво се изразява извършеното от [фирма] административно нарушение. Иска отмяна на решението на СРС като неправилно и потвърждаване на процесното наказателно постановление. Алтернативно моли делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Претендира юрисконсултско възнграждение. Ответникът по касация - [фирма] изразява подробно становище за неоснователност

на касационната жалба. Претендира разноски.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Административно- наказателната отговорност на касатора е ангажирана за това, че без разрешение за специално ползване на пътищата от администрацията на АПИ ОПУ- С. , управляваща Републиканския път АМ „Т.“, км. 5+250 /ляво/ експлоатира рекламно съоръжение – табела, с което е нарушена разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „б“ и „в“ от Закона за пътищата (ЗП). Срещу дружеството е бил съставен АУАН № 23/11.04.2019г. от старши специалист при АПИ ОПУ- С. за горепосоченото нарушение. Въз основа на съставения АУАН било издадено и Наказателно постановление №3/08.08.2019г., издадено от директора на Областно пътно управление.

Съобразявайки така установената фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение, с което е отменено процесното наказателно постановление. За да отмени наказателното постановление, въззивният съд е приел, че при съставяне на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление.

Касационната инстанция споделя правните съображения, изложени в обжалваното решение, което се явява законосъобразно и в тази връзка констатира, че касационните възражения са неоснователни.

Настоящият съдебен състав споделя мотивите на въззивния съд за процесуални нарушения, водещи до отмяна на НП. Императивните разпоредби на чл. 42, т. 4 и на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН изискват точно описание на обстоятелствата при извършване на нарушението, което в случая не е спазено. Както в АУАН, така и в НП е налице несъответствие между описаните словесни факти и дадената правна квалификация. На [фирма] се вменява, че експлоатира рекламно съоръжение без разрешение за специално ползване по пътищата на АМ „Т.“. Дадената в АУАН и НП правна квалификация на така описаното нарушение е по чл. 26 ал.2, т.1, б. „б“ и б. „в“ от ЗП. Забраната за изграждане и експлоатиране на рекламно съоръжение без разрешение са самостоятелно регламентирани в ЗП, съответно за „изграждане“ – в чл.26 ал.2 т.1, б.„б“, а за „експлоатиране“ - в чл.26 ал.2 т.1, б.„в“. В АУАН и НП цифрово се изнасят твърдения за две отделни нарушения- експлоатация и изграждане. В същото време видно от съдържанието на двата акта никъде няма изложени обективни признаци, че дружеството освен ,че и експлоатирало е и изградило рекламното съоръжение. По този начин е затруднено както правото на защита на [фирма] да разбере за кое точно от изброените нарушения му е наложено съответното наказание, както и е невъзможно да бъде извършена съдебна преценка дали конкретното административно нарушение е извършено и дали наложеното за него административно наказание е определено правилно.

На следващо място настоящият съдебен състав намира, че при съставянето на процесния АУАН е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 40, ал.1 и ал. 2 ЗАНН. Това е така, тъй като посочените разпоредби предоставят правото на нарушителя да присъства при съставянето на акта. Ако той е не може да се намери

или след покана не се яви, акт се съставя и в негово отсъствие. В случая АУАН е съставен без актосъставителят да се убеди, че нарушителят е надлежно поканен да присъства, което е нарушило чл. 40, ал. 2 ЗАНН. Липсват доказателства, че писмо изх. №224/11.02.2019г., с което дружеството е поканено да се яви в ОПУ- С. е връчено на [фирма]. От приложеното по делото доказателства- известие за доставка графите за подпис и дата на получаване са празни.

Не на последно място по делото липсват доказателства относно компетентността и.д. Директор на ОПУ- С.- Д. Л. Х.- Н. да издаде обжалваното наказателно постановление. Представено е пълномощно № П-165 от 18.06.2019г., с което същата е упълномощена от и.д. директорът на ОПУ- С., но в нито една от петнадесетте точки на пълномощното обаче няма клауза, която да овластява Н. да издава наказателни постановления.

При служебна проверка не се установиха наведените от касатора пороци на обжалвания съдебен акт, поради което той следва да бъде оставен в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски в общ размер на 1008 лева, от които 504 лв. пред СРС и 504лв. пред АССГ, за които са представени доказателства, че са реално направени и се дължат на основание чл.63, ал.3 ЗАНН(нова, бр. 94 от 2019г.). От страна на касатора няма направени възражения за прекомерност, съобразно чл.63, ал.4 (нова) ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, XII – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 15465 от 17.01.2020 г., на Софийски районен съд, НО, 107-ти състав, по НАХД № 14406/2019г.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна Инфраструктура“ Областно пътно управление – С. да заплати на [фирма] разноски в размер на 1 008 (хиляда и осем) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.